

finder hensigtsmæssig. Visnok kan der siges at være steet en Indskrænkning for de specielle Baabens og Cavalleriets Vedkommende, men da Mandskabet er blevet saa meget forøget i Antal siden 1848, vil Stillingen for de nævnte Baabens Vedkommende ikke være anderledes nu end tidligere, da der ikke blev indkaldt saa meget Mandskab; jeg nærer derfor det Haab, at den ærede Minister ogsaa vil kunne gaae ind derpaa. Derimod troer jeg ikke Ministeren kan gaae ind paa Endringsforslaget med Hensyn til Vytningen af Vilkkaar. Hvad Nummervytningen angaaer, da giver jeg vel det ærede Medlem fuldkommen Ret, men det kan jeg ikke gjøre, hvor gjerne jeg end vilde, med Hensyn til Endringen i det Hele taget. Naar 2 Mænd fremstille sig for at behandles til Udskrivning, og de begge, hvis Loddet rammer dem, kunne blive indkaldte til Hæren, saa skulle de ogsaa, hvis den Ene faaer et Frilod, have Lov til uden videre at bytte, siger det ærede Medlem; ja, det kan være Krigsministeren fuldkommen ligegyldigt, skjøndt det er det, det ærede Medlem bestandigt holder frem, thi han siger bestandigt: Krigsministeren, men det kan sandelig være Krigsministeren personlig aldeles ligegyldigt, om der i en Bataillon kommer ad den Vel 10 eller 100 maadige Subjecter, thi han har Midler nok, hvorved han kan faae dem til at gjøre deres Pligt. Det er nemlig Sandheden, at denne Bestemmelse ikke er kommen ind i Udkastet for Krigsbestyrelsens eller Hærens Skyld; thi den har som sagt Midler nok til at tæmme de mindre moralske Subjecter, der komme ind i den; det er slet ikke Hæren, der er Tale om; nei, den er sat der for Befolkningens Skyld; thi det maa vel erindres, at det er Landets Sønner, der staae i Hæren. Nu siger Ministeren — jeg antager, at det er den Tankegang, der har ført ham til at sætte sig derimod — naar to Mænd kunne bytte, som begge kunne blive indkaldte, men hvoraf den ene er en mindre moralsk Person, saa kan jeg ikke være tjent dermed, og hvorfor? Fordi saadanne Folk, som

have begaaet Forbrydelser — om de end ikke ere rammede af Lovens Arm — som ere frakliffe og have et ondt Sind og derfor i Almindelighed ikke i deres Hjemstavn ville kunne finde Anvendelse, ved denne Bestemmelse vilde blive givet Udgang til at benyttes som Vytningsemænd, og paa den Maade vil der efter al Sandsynlighed komme mange af disse Mænd ind i Hæren. Utsaa ville de hæderlige af Landets Sønner, som findes der, blive udsatte for at komme sammen med en heel Deel af disse Subjecter. Skiedetfor at man før maaskee kun har havt 4 saadanne Patroner i et Compagni, hvilket kan være uheldigt nok, vil man for Fremtiden være istand til at kunne faae maaskee 40, og det gjør den personlige Skat, som Landets Sønner yde, langt besværligere og uhyggeligere; det er den eneste Grund, hvorfor Ministeren har foreslaaet denne Bestemmelse; han har ikke gjort det for sin egen Skyld, thi Hæren har, som sagt, Midler nok til sin Raadighed; den kan desuden forøge og stærke Disciplinen. I Krig ere saadanne Folk, hvilket det ærede Medlem visnok vil indrømme, ofte de allerslinkeste til at gaae frem, saa det er, som sagt, slet ikke af noget militært Hensyn, at denne Bestemmelse er kommen ind, men alene af Hensyn til Befolkningen, og jeg maa derfor paa det Allerbestemteste holde paa, at den bliver staaende. — I en anden Retning kan jeg derimod ikke gaae med Regjeringen, og det er, naar den siger, at Vytningemanden ikke maa være gift; det er Noget, der kan være den aldeles ligegyldigt; det er en reen privat Sag, hvorvidt den Vedkommende, der, skjøndt gift, lader sig stille som Vytningemand, kan staae sig ved eller ikke at modtage en Sum, hvormed han maaskee vil ophjælpe sin Bedrift, — det kan være, han har en Broder eller anden Slægtning, der kan tage sig af hans Sager, medens han gjør Tjeneste — det maa være Regjeringen ligegyldigt; thi Krigsbestyrelsen faaer ingen Byrde af hans Familie, hvis den skulde blive træængende; det er Communens Sag.